

мрави, отминаваха, пресрещаха я, но тя не се смущаваше и полека-лека влачеше към мравуняка в нивата своя товар. Една жестока усмивка се разля по лицето на Борю. Той взе едно клонче и го сложи пред мравката. Тя се помъчи да се изкатери, не успя, и тръгна да обиколи клончето. Той го премести и отново го сложи пред нея. Животинчето отново тръгна да обикаля. Това се повтори пет-шест пъти и едно зло раздражение обземаше детето поради упоритостта на мравката. Най-сетне нему омръзна тая игра, той бръсна с клончето по пръстта, дето пълзеше насекомото — то отхвъркна настрана и Борю се успокои.

Слънцето бе увиснало вече над хоризонта и далечната пъдарница проточваше сянка над полето.

По пътя се чу трополене! Борю се изправи. Зад високите царевици изведнаж изплува каруца, запътена към селото. Вътре, на задната скамейка, покрита с червено килимче, бяха седнали майката на Пенито и Руска. Отпреде, дядо Васил, техен работник, и до него слугинчето. По средата, като посадено върху човал с сено, седеше Пенито.